

KRAŠTO PREZIDENTŪROS ŽINIA

Jėzaus Kristaus Apmokėjimas

Kalbėdami apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą, atmename tai, kas vyko daugiau nei prieš du tūkstančius metų Getsemanės sode ir Golgotoje. Dėl šių įvykių visi žmonės gavo neįkainojamą išgelbėjimo nuo savo nuodėmių dovaną ir amžinojo gyvenimo galimybę. Dėl mūsų Gelbėtojo Apmokėjimo visos mirtingajame gyvenime patiriamos neteisybės, sunkumai ir skausmas gali būti visiškai kompensuoti ir panaudoti mūsų labui. Palaimos, kurių negavome šiame gyvenime, bus mums suteiktos amžinybėje. Nors Gelbėtojas negali tuojau pat palengvinti mūsų kančių, Jis laimina mus paguoda, supratimu ir stiprybe, kad galėtume „lengvai nešti savo naštas“ (Mozijo 24:15). Būtent todėl Gelbėtojas skelbė: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu.“ Kaip Mormono Knygoje mokė pranašas Alma, Apmokėjimo palaiminimai mūsų žemiškajame gyvenime ir amžinybėje pildysis tiek, kiek naudosime tikėjimą Jėzumi Kristumi, atgailausime, pasikrikštysime nuodėmėms atleisti ir priimsime Šventosios Dvasios dovaną (žr. Almos 7:14). Jei laikysimės šių Almos pamokymų ir liksime ištikimi savo sandoroms, galėsime paveldėti didžiausią iš visų Dievo dovanų, būtent amžinąjį gyvenimą (žr. DS 14:7).

Kai pradėdame gauti Apmokėjimo palaimas, atsiranda galimybių jomis dalytis su kitais. Iš Šventųjų Raštų žinome, kad Gelbėtojas turi įvairiausių savybių. Viena jų – gebėjimas užjausti. Daugeliu atžvilgių žodis „užjausti“ apibūdina tai, ką reiškia Jėzaus Kristaus atliktas Apmokėjimas. Užjausdami mes palengviname svetimą naštą per parodytą supratimą ir atjautą. Kartą, pasitikusi po darbo, mano žmona Lidija ėmė pasakoti apie sudėtingą padėtį, kurioje ji atsidūrė ir kurią jai teko įveikti, kol manęs nebuvo namie. Mano reakcijos nereikėjo ilgai laukti. Beveik nesusimąstęs, ėmiau racionaliai patarinėti, kaip išspręsti atsiradusią problemą. Bet Lidija, kaip visada, švelniai ir su meile leido man suprasti, kad iš manęs ji pirmiausia tikėjosi užuojautos ir supratimo, o ne patarimų, kaip išspręsti problemą. Tą vakarą gauta pamoka padėjo man ne tik geriau suvokti šio principo svarbą, bet ir pamatyti sąsają tarp gebėjimo užjausti ir Gelbėtojo Apmokėjimo.

Mes taip pat galime sekti Jėzaus Kristaus pavyzdžiu ir praktiškai taikyti Jo Apmokėjimo principus, prisiimdami kieno nors kito naštą. Viena sesuo man papasakojo istoriją, kaip jiedu su vyru apsilankė teatre. Iš anksto nusipirkę bilietus ir tikėdamiesi malonaus vakaro jie įžengė į salę ir pasuko link savo vietų. Priėjusi arčiau

Vyresnysis Aleksejus Samaikinas, antrasis patarėjas Rytų Europos Krašto prezidentūroje

mano pažįstama pamatė, kad negalės visokeriopai mėgautis spektakliu, nes didžiąją scenos dalį užstojo kolona.

Iš tos sesers pasakojimo žinau, kad iš pradžių ji nuoširdžiai piktinosi ir jau norėjo kreiptis į teatro administraciją reikalaujama pasodinti į kitą vietą. Bet po to, apžvelgusi salę, ji pamatė, kad beveik visos vietos užimtose. Ji suprato, kad jeigu ir gaus geresnę vietą, tai tikriausiai kam nors kitam teks sėdėti jos vietoje. Tada ją nušvietė netikėta mintis. Jei kam nors vis tiek teks kentėti sėdint šioje vietoje, tai kodėl gi jai neprisiėmus šios naštos, kad kiti teatro svečiai galėtų visapusiškai mėgautis spektakliu.

Man tai paprastas pavyzdys, kaip kasdieniame gyvenime galime pritaikyti Jėzaus Kristaus Apmokėjimo principus ir prisiimti sunkesniąją naštą, taip palengvindami kieno nors gyvenimą.

Gelbėtojas mokė: „Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs – atras ją“ (Mato 10:39). Sekdami mūsų Gelbėtojo pavyzdžiu, rodydami tikėjimą Jo Apmokėjimu ir ieškodami progų palengvinti savo artimo gyvenimą, be jokių abejonių, darysimės vis panašesni į Jį. Juk galiausiai mūsų dvasinis augimas bus matuojamas ne vien mūsų darbais – bus svarbu, kuo tapome, nukeliavę šią žemiškąją kelionę. ■

Apaštalo vizitas Lietuvoje

Mindaugas Kucinas, Lietuvos apygardos prezidento patarėjas

2017 m. spalio 21 d., daugiau kaip po dvidešimties metų, Lietuvoje vėl viešėjo apaštalas. Šį kartą susitikti su bažnyčios nariais atvyko Dvylikos Apaštalų kvorumo prezidentas Raselas M. Nelsonas su žmona. Jį lydėjo šie Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios vadovai: Rytų Europos krašto prezidentas Džeimsas Martino su žmona ir Baltijos misijos prezidentas Kirilas Pochilka su žmona.

Surengtoje dvasinėje vakaronėje dalyvavo daugiau nei du šimtai Bažnyčios narių ir svečių. Į susitikimą su apaštalu žmonės atvyko iš Kauno, Šiaulių, Klaipėdos ir kitų Lietuvos vietų. Nors žmonių susirinko išties daug, salėje nebuvo girdėti dideliems susibūrimams būdingo šurmulio – vyravo pagarbi atmosfera, buvo juntama, kad visų dėmesys nukreiptas į svečius.

Pirmoji kalbėjo sesuo Dženi Martino. Ji išreiškė viltį, kad į susitikimą žmonės atėjo pasiruošę išgirsti tai, ką Viešpats pasakys per Savo apaštalą. Sesuo Martino atkreipė dėmesį, kad po krikšto svarbu atsakyti senų

įpročių ir išsiugdyti naujus. Ji liudijo, kad tikrai būsime laimingi, jei laikysimės pastarųjų dienų šventųjų tradicijų.

Prezidentas Martino mokė, kaip svarbu sutuoktiniams tapti viena. Jis sakė, kad kartu su žmona išmoko, jog negali artėti vienas prie kito, stengiamiesi tapti viena, jei neartėja prie Dievo. Taip pat davė kelis patarimus: 1) kiekvieną vakarą susikibti rankomis, 2) atsiklaupus melstis, 3) meldžiantis dėkoti vienam už kitą; 4) skaityti Raštus drauge, 5) klausti savęs, ką dar galiu padaryti, kad būčiau geresnis.

Sesuo Vendi Nelson tiesiog spinduliavo meile. Ji prisipažino, kad būdama Lietuvoje jaučiasi taip, lyg būtų namie. Jos poetiški žodžiai apie Lietuvos grožį ir meilę Lietuvos žmonėms tikriausiai paglostė kiekvieno širdį. Sesuo Nelson visiems pasiūlė atlikti trisdešimties dienų eksperimentą ir išbandyti Nefio pažadą: „Kristaus žodžiai pasakys jums viską, ką turėtumėte daryti“ (2 Nefio 32:3). Ji patarė kiekvieną dieną galvoti apie didžiausią savo gyvenimo problemą arba klausimą, į kurį kol kas neradome

atsakymo, tada atsiklaupti, padėkoti, iš visos širdies pasimelsti, kad Dvasia būtų su mumis, ir užduoti tik vieną klausimą, po to atsiversti Raštus bet kurioje vietoje ir skaityti tol, kol rasime atsakymą. Ji užtikrino, kad mums neteks labai ilgai skaityti ir kad mes tikrai sužinosime, ką turime daryti, kad ir kokį klausimą užduotume, nes Raštai tai atsakymų į asmeninius klausimus knyga.

Prezidentas Raselas M. Nelsonas perdavė linkėjimus nuo prezidento Tomo S. Monsono ir Dvylikos Apaštalų kvorumo narių. Jis sakė, kad tą vakarą, kai vyko susitikimas, visi apaštalai meldėsi už mus ir už jį, kad jis galėtų mums perduoti Viešpaties žodį. Prezidentas kalbėjo apie labai paprastus dalykus: jis skatino mus sužinoti, kad Dievas yra mūsų Tėvas; kiekvieną rytą pasakyti Jam, kad esame dėkingi už naują dieną; dėkoti Dievui už Jo mylimą Sūnų; kiekvieną sekmadienį priimti sakramentą ir galvoti apie Kristaus apmokėjimą; elgtis taip, kaip Kristus elgėsi; mylėti taip, kaip Jis mylėjo; sukaupti dėmesį į apeigas taip, kaip Jis būtų sukaukęs; mokytis apie Gelbėtoją ir negyventi nežinioje; skaityti Raštus, stengtis suprasti juos ir pritaikyti savo gyvenime. Apaštalas paliudijo, kad Dangiškasis Tėvas nori,

Apaštalas Raselas M. Nelsonas Vilniuje.

jog džiaugtumės net sunkiomis dienomis, ir patvirtino, jog tai įmanoma, jei dėmesio nenukreipsime į sunkumus, bet žvelgsime iš amžinosios perspektyvos. Vienas iš būdų, kaip Dievas laimina, – dešimtinės įstatymas. Prezidentas Nelsonas taip pat kalbėjo apie Išminties Žodį, santuokos ir išsilavinimo svarbą. Jis pabrėžė, kad religinis išsilavinimas – pastarųjų dienų šventojo pareiga. Apaštalas skatino visus narius būti gerai piliečiais, prisidėti prie šalies problemų sprendimo ir patiems netapti problema. Baigdamas savo kalbą prezidentas Nelsonas palaimino ne tik susirinkusius žmones, bet ir jų artimuosius.

Po susitikimo dar ne vieną dieną bažnyčioje, šeimose ir tarpusavyje nariai dalijosi susitikimo įspūdžiais, kilusiomis mintimis ir gautais liudijimais. Kai kurie patirtais išgyvenimais sutiko pasidalyti ir su žurnalo skaitytojais.

Birutė Girskienė, Kauno skyrius.

Susitikimo su prezidentu Nelsonu laukiau su virpuliu, ir kuo arčiau buvo šis įvykis, tuo labiau jaudinausi.

Viskas prasidėjo nuo to momento, kai jis įžengė į salę. Ta tylą, kai mes visi ir svečiai stovėjome žiūrėdami vieni į kitus, buvo tokia iškalbinga, kad manęs neapleido jausmas, jog Pats Jėzus Kristus yra su mumis. Įspūdis buvo toks stiprus, kad visą susitikimą tvinkėsėjo mintis: nejaugi iš tiesų aš tai matau, girdžiu ir jaučiu? Tas jausmas neapleidžia manęs ir dabar.

Nors patiko visų svečių kalbos, jų pasiūlymai, bet vis vien labiausiai laukiau apaštalo žodžių. Su kokia meile ir šiluma, ir kaip paprastai, jis kalbėjo, kad ieškojo apreiškimo iš Dievo, klausdamas: „Ką Dievas nori perduoti

jums?“ Jo žinia buvo ypatinga tuo, kad priminė tai, ką mes visi žinome. Kaip svarbu tai daryti, jeigu pats Dievas apie tai mums sako! Turime gerbti kunigystę, dėkoti už ją, mylėti kaip Kristus, sutelkti dėmesį į apeigas, kaip Jis sutelktų, stengtis pažinti Jį, gyventi pagal Jo mokymus.

Stengiausi užsirašyti viską, ką apaštalas kalbėjo, o taip norėjosi sekti jo akis, meile švytintį veidą. Pakėliau akis, kai jis ištiesė rankas mus palaiminti. Tą akimirką netekau amo: tai Dievas laimina mus ir mane.

Paskutinius mėnesius nepalioviau maldauti Dangiškojo Tėvo dėl savo anūko sveikatos (jo ligą gydytojai laiko nepagydoma). Ir štai susirinkime apaštalas pasakė, kad laimina sergančius susirinkusiųjų šeimos narius išgijimo dovana pagal Viešpaties valią. Kokia paguoda! Kokia viltis! Dangiškas Tėvas atsakė man asmeniškai.

Po susitikimo grįžusi namo negalėjau užmigti – buvau sujudinta iki širdies gilumos. Mąščiau: „Koks, Tėve, tu didis ir kokia tobula Tavo meilė mums! Tu siuntei savo Sūnų į žemę atpirkti mūsų, dabar atsiuntei apaštalą į šį pasaulio kampelį, kad Tavo žinia pasiektų mus, negausią mūsų bendruomenę.“

Sekmadienį bažnyčioje kalbėjau su dviem broliais. Vienas iš jų pasakė: „Šįryt aš atsikėliau kitoks.“ Aš irgi kitokia. Susitikimas su apaštalu mane paveikė net fiziškai. Jaučiuosi tokia palaiminta, kad vis klausiu: „Viešpatie, ką aš turiu daryti? Ką turiu padaryti?“

Žinau, kad dar daug ką turiu pakeisti, daug ką nuveikti. Turiu atrasti širdies ramybę ir imtis darbo. Apaštalas kalbėjo: „Nesusitelkime į sunkumus, žiūrėkime į juos iš amžinosios

Birutė Girskienė

perspektyvos. Susitelkime į Kristų – Jo palaimos turi amžiną svarbą.“

Stanislava Karalienė, Vilniaus I

skyrius. Kai pamačiau apaštalą, iš karto pagalvojau, kad, kaip ir aš, apaštalas jau senas žmogus; kad amžius palieka žymę visų žmonių veiduose ir niekam nedaro išimties. Žiūrėjau į apaštalą ir buvo šiek tiek liūdna, tačiau vos tik jis atsistojo ir pradėjo kalbėti, pastebėjau, kad jau neatrodo toks senas, kaip iš pradžių. Įdėmiai klausiausi prezidento Nelsono kalbos ir jaučiau dvasios galią. Kuo ilgiau klausiausi ir žiūrėjau, tuo jaunesnis apaštalas man atrodė.

Pasibaigus susitikimui ir apaštalui einant pro duris, mačiau brandų tvirtą vyrą, galingą Dievo vyrą, akivaizdžiai parodyjęs, kad dvasia galingesnė už kūną, ir kad tikrai išsipildo Viešpaties pažadas, duotas tiems, kurie paklūsta Jo įsakymams, kad jie „įgis sveikatą [...] ir ras išmintį ir didžius pažinimo lobius, [...] ir bėgs, ir nepavargs, ir eis, ir nenusils“ (DS 89:18–20).

Irma Turauskienė, Klaipėdos skyrius.

Sužinojusi, kad į Lietuvą atvyksta apaštalas Raselas M. Nelsonas, labai apsidžiaugiau, bet išgirdusi, kad nebus

organizuojama bendra kelionė į Vilnių: kiekvienas, kuris norės, galės vykti savarankiškai, labai nenusiminiu. Juolab, kad buvo planuojama tiesioginė transliacija bažnyčioje Klaipėdoje. Gal net šiek tiek apsidžiaugiau, kad nereikės tokio tolimo kelio važiuoti. Susitikau su sūnumi, kuris dabar tarnauja kariuomenėje, ir mes kalbėjomės apie apaštalo vizitą. Sūnus pabrėžė, kokia palaima ir kaip svarbu susitikti su apaštalu, Dievo pasiuntiniu, pamatyti jį ir pajusti, kad tikrai Dievas yra ir kalba mums per apaštalus. Tada pajutau, kad iš tiesų ir man yra svarbu pajusti tą malonę, kurią Dievas perduos per apaštalą Raselą M. Nelsoną, tačiau maniau, jog tikriausiai neturėsiu galimybės vykti į susitikimą, nes šeštadieniais dirbu. Matyt, buvo svarbiau tai, ko aš noriu, o ne tai, ką galvoju, – Viešpats per kitus žmones paruošė kelią ir viskas susiklostė taip, kad kartu su kitais galėjau nuvykti į susitikimą Vilniuje.

Pirma mintis, kilusi pamačius vyresnįjį Raselą M. Nelsoną, buvo: koks jis senas, o kiek daug turi jėgų ir vidinės stiprybės keliauti ir mokyti žmones, perduoti jiems Dievo žinią, suteikti palaiminimą ir padrąsinti. Jei nebūtų vedamas Viešpaties, tikrai to negalėtų atlikti. Apėmė jausmas, kad Šventoji Dvasia yra šalia ir tvirtina, kad tai tiesa.

Jaučiau, kad kiekvienas žmogus išgirdo tai, ką turėjo išgirsti asmeniškai, kas buvo skirta tik jam. Mane sužavėjo vyresniojo Raselo M. Nelsono paprastumas, mokymas, kad visus darbus turime atlikti žengdami mažais žingsneliais: einant Jėzaus taku nereikia versti kalnų, kad įrodytum savo vertę ir svarbą. Užtenka prisiminti maldos, Mormono Knygos skaitymo

ir studijavimo, sakramento, santuokos ir dešimtinės svarbą; ir svarbiausia – meilę savo artimui. Man buvo svarbus priminimas, kad turime stengtis kuo dažniau lankytis šventyklose ir atlikti viską, kas nuo mūsų priklauso, už mirusius artimuosius. Taip pat stiprų įspūdį paliko apaštalo žodžiai, kad sakramentas sekmadienį visada yra svarbiausia savaitės dalis, ir niekam neturėtų kilti klausimų, ar vykti į bažnyčią sekmadienį, ar likti namuose.

Apaštalas Nelsonas palaimino ne tik atvykusius į susitikimą su juo, bet ir namuose likusius šeimos narius. Po

Irma Turauskienė

šio palaiminimo mano šeimoje atsirado daugiau ramybės, santarvės ir tarpusavio darnos. ■

VIETINIŲ PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ BALSAI

Patarimai, kaip pasiruošti garbinti sakramento susirinkime

Vyresnysis Svisas, Lietuvos apygardos prezidentas

Per visuotines konferencijas ir klausydamiesi į svečius atvykusių bažnyčios vadovų dažnai esame skatinami skirti dėmesį tam, kaip atnašaujame savo sakramentus. Štai keli patarimai, padėsiantys bažnyčios

nariams tinkamai pasiruošti šabo dienos apeigoms, kuriais pasidalijo Lietuvos apygardos prezidentas, vyresnysis Svisas, žadėdamas, kad jei tai darysime, savo gyvenime turėsime dieviškumo galią; visą savaitę

Vilniaus I skyriaus nariai prieš sakramento susirinkimą.

stipriau jausime Šventąją Dvasią; mūsų gyvenimas taps geresnis ir mes geriau gebėsime daryti Dievo darbą; sužinosime, kaip padėti savo šeimai įveikti problemas, ir ką daryti, kad padėtume kurti Dievo karalystę žemėje.

1. Kiekvieną dieną pradėti malda, melstis asmeniškai ir su savo šeima.
2. Kiekvieną dieną studijuoti Raštus.
3. Kasdien galvoti apie klaidas, kurias padarėme, ir atgailauti.
4. Mąstyti, kokios pagalbos mums reikia iš Dievo, ir užsirašyti savo mintis.
5. Per maldą prašyti Dievo padėti rasti atsakymus į kylančius klausimus.
6. Kas vakarą melstis ir dėkoti Dievui už tą dieną gautus palaiminimus. Prieš meldžiantis apmąstyti ir užrašyti tuos palaiminimus, kad melsdamiesi būtume konkretūs.
7. Jau šeštadienį padaryti viską, kad sekmadienį būtumėte pasiruošę laiku nuvykti į bažnyčią.
8. Sekmadienį pradėti ruoštis kuo anksčiau, kad nereikėtų skubėti.
9. Vesti į sakramento susirinkimą savo mažus vaikus, kad jie žinotų, jog dalyvauti sakramento susirinkime labai svarbu.
10. Atvykti į bažnyčią anksti, kad turėtume pakankamai laiko pabendrauti vieni su kitais ir likus bent 7 minutėms iki sakramento pradžios atsisėsti salėje.
11. Su malda širdyje klausytis preliudo muzikos. Kaip nesikalbame, kai kas nors pasisako, taip neturėtume kalbėtis grojant preliudo muzikai.
12. Mintis sutelkti į Gelbėtoją ir užmiršti kasdienius rūpesčius.
13. Stengtis išlaikyti dvasią giedant

įžanginę giesmę, klausantis maldos ir išklausant pranešimus ir skyriaus reikalus.

14. Atidžiai įsiklausyti į kiekvieną

sakramento maldos žodį.

15. Kai dalijamas sakramentas, mąstyti apie Gelbėtoją, apie tai, ką Jis padarė dėl mūsų. ■

Superšeštadieniai

2017 m. pabaigoje Baltijos misijos prezidentas Lietuvos apygardos vadovas paskatino superšeštadienius jaunimui rengti kas mėnesį, kad merginos ir vaikinai turėtų daugiau galimybių bendrauti su bendraminčiais. Po vieno tokio renginio savo mintimis ir įspūdžiais pasidalijo dvi jo dalyvės.

Marta L., Vilniaus I skyrius. Per superšeštadienį buvo galima jausti Dvasią, ir tai buvo daug svarbiau nei skanus maistas ir gera nuotaika. Vyko įdomios pamokos, tačiau man labiausiai įsiminė Skaistės Maklahti-Tolstošejevos pamoka, per kurią kalbėjome, kaip galime sudominti savo artimuosius bent apsilankyti bažnyčioje ir ką gero galime padaryti kaip bažnyčios nariai. Iš šios pamokos supratau, kad bene du svarbiausi mūsų, kaip bažnyčios narių,

veiksmai turėtų būti dalijimasis Evangelija ir tarnavimas kitiems. Labai aiškiai suvokiau, kad tikėjimas ir asmeninis liudijimas yra nieko verti, jei jais nesidalijame. Taip pat supratau, kad tarnaudami kitiems galime jausti net didesnę džiaugsmą nei tie, kuriems tarnaujame.

Anastasija R., Vilniaus II skyrius.

Didžiausią įspūdį paliko superšeštadienio užsiėmimas, skirtas man labai svarbiai temai – geriems darbams. Jis įkvėpė mane daryti gera kitiems. Buvau laiminga ir džiaugiausi rašydama laiškelius su linkėjimais misionieriams. Rašydami į kiekvieną laiškėlį mes įdėjome kruopelytę gėrio. Tai buvo visai nesunkus ir paprastas darbas: parašėme kelis žodžius, pasidalijome mėgstamiausiomis Raštų eilutėmis. Tikiu, kad misionieriai, gavę laiškus, tikrai pasijaus laimesni ir nusišypsos. Darykime gera, juk dalydamiesi gerumu su kitais mes darome gera sau. ■

Marta L.

Anastasija R.

„Nepamirškite daryti gera“

Galina Simutienė, Klaipėdos skyrius

Kartą, penktą valandą ryto, vos suskambus žadintuvui, prabudau ir iš karto pajutau keistą jausmą. Nesupratau, ką jis reiškia. Pasimeldžiau ir labai stipriai pajutau, kad šiandien turiu kažką padaryti. Susiruošiau ir išėjau į darbą, bet tas keistas jausmas ir mintis, kad turiu kažką padaryti man nedavė ramybės. Niekaip nesupratau, ką man reikia daryti? Ta mintis neapleido net dirbant.

Po poros valandų darbe atnešė spaudą, aš paėmiau vieną laikraštį ir ėmiau jį vartyti. Mano akis patraukė juodu rėmeliu apibrauktas skelbimas. Nežinau, kodėl mano akys nukrypo būtent į jį. Tai buvo Nacionalinio kraujo centro informacija, kad baigia išsekti kraujo atsargos. Buvo nurodytos kraujo grupės, kurių atsargų ypač reikia, – viena iš jų buvo mano. Iš karto supratau, kad turiu paaukoti kraujo – tai ir yra tas darbas, kurį šiandien turiu padaryti. Apėmė nepaprastai geras jausmas. Rodės, pirmą kartą gyvenime taip jaučiuosi. Tačiau vos taip pagalvojau, iš karto kilo dvejonės, tarsi kažkas kuždėtų: „Tavo pačios sveikata nėra gera. Ar nori būti pati sau priešas ir dar pabloginti savo savijautą duodama kraujo? Visiška nesąmonė. Net negalvok apie tai!“ Pasijutau taip, lyg iš tiesų į vieną ausį man būtų kuždėjęs angelas ir skatinęs daryti gera, o į kitą šėtonas, įtikinėjęs, kad daryti gera – tai pakenkti sau. Tačiau jausmas, kurį jaučiau prieš tai, buvo toks geras, kad nusprendžiau nepaisyti abejonių ir vis viena padaryti tai, ką nusprendžiau.

Nuėjau į kraujo centrą, užpildžiau 60 klausimų anketą. Po to turėjau pasikalbėti su gydytoja. Sergu širdies liga, mano kraujo spaudimas dažniausiai būna daug žemesnis už normalų, todėl laukdama pokalbio su gydytoja galvojau, kad ji gali uždrausti man duoti kraujo. Labai jaudinausi dėl to. Gydytoja pamatavo spaudimą – jis buvo gerokai aukštesnis nei įprastai, tada paklausi- nėjo, liepė išgerti daug vandens. Labai nemėgstu gerti gryną vandenį, tačiau prisiverčiau ir išgėriau tiek, kiek reikėjo. Nors nežinojau, kad to reikia, ir paprastai darbe sočiai nepietauju, lyg tyčia tą dieną buvau sočiai pavalgysiu. Atlikusi viską, ką reikia, buvau nuvesta į laboratoriją. Darbuotojos su manimi taip maloniai elgėsi, kad jaučiausi lyg būčiau brangiausias svečias. Mane išpėjo, kad iš karto pasakyčiau, jei pasireikš nemalonūs simptomai: galvos svaigimas, pykinimas, silpnumas ar pan. Kai pradėjo imti kraują, laukiau, kada man pradės darytis bloga, tačiau jaučiausi kaip niekad gerai.

Prieš pokalbį su gydytoja, manęs paklausė, ar noriu, kad už kraują man būtų užmokėta. Iš pradžių net nepajėgiau suprasti klausimo – atėjau paaukoti, tad koks dar gali būti užmokestis? Sužinojau, kad žmonės nelabai dažnai kraują aukoja, dažniausiai jį parduoda. Paaukojusi kraujo, jaučiausi nepaprastai gerai ir tai buvo didžiausias atlygis. Daugiau man nieko nereikėjo, tačiau kraujo centro darbuotoja dar įteikė dovanėlę ir diplomą, kuriame rašoma, kad tapau neatlygintina kraujo donore

ir suteikiau galimybę pasveikti ir netgi išgelbėti gyvybę. Perskaičiusi šiuos žodžius, pasijutau dar geriau.

Nuėjau į rūbinę ir man dar nespėjus apsirengti suskambo telefonas. Skambino buvusi bendradarbė ir pasakė, kad nori padovanoti bilietą į koncertą. Taigi man net nespėjus išeiti iš kraujo centro, prasidėjo palaiminimai. Vakare savo mobiliajame telefone radau žinutę su eilute iš Biblijos: „Nepamirškite daryti gera ir dalytis su kitais geru, nes tokiomis aukomis patiksite Dievui“ (Hebrajams 13:16). Perskaičiusi pradėjau verkti. Biblijos eilutes siunčianti programa tikrai nežinojo, kokios žinutės man reikėjo. Tačiau Viešpats viską žino. Supratau, kad nuo pat ryto viską padariau teisingai ir buvau apdovanota gausiau, nei to buvo verta mano auka. Ši švelni Dangiškojo Tėvo pamoka apie palaimas, ateinančias, kai įsiklausome į šventosios Dvasios kuždesius, paskatino mane aktyviau domėtis, kaip dar galėčiau daryti gera. ■

Galina Simutienė

Mes Dievo vaikai

Giesmė „Dievo vaikas aš“ buvo parašyta 1957 metais. Žodžius parašė Naomi V. Rendal, o muziką Mildred T. Petit. Abi seserys buvo visuotinės Pradinukų organizacijos narės.

Dauguma žmonių mėgsta giedoti šią giesmę, nes kiekviena jos eilutė švyti ryškia Evangelijos tiesų šviesa. Ji nušviečia mūsų širdis ir parodo teisingą gyvenimo kelią. Spausdiname mūsų brolių ir seserų pasisakymus, kuriuose pasakojama, kodėl ši giesmė jiems tokia brangi ir kodėl ji taip dažnai giedama skyriuose, namuose ir mūsų širdyse.

Nijolė Karalienė, Vilniaus I skyriaus

Paramos bendrijos prezidentė. Kai pirmą kartą išgirdau giesmę „Dievo vaikas aš“, man pasirodė, kad ji labai paprasta ir vaikiška – per paprasta, kad į ją gilinčiausi. Taip galvojau gana ilgai. Žinoma, giesmė primindavo, kad esu Dievo vaikas, bet kol visa širdimi ir protu nesupratau, kad aš iš tiesų esu Dievo vaikas, ši giesmė man buvo viena iš daugelio.

Prieš ketverius metus lietuvių kalba buvo rengiamasi išleisti naują giesmyną. Buvau paprašyta redaguoti giesmių kalbą. Mačiau, kad šitai giesmei skiriamas išskirtinis dėmesys: buvau paprašyta, kuo tiksliau perteikti jos mintį, kad tekstas būtų kuo artimesnis originalui; ši giesmė buvo daug kartų taisoma ieškant paties geriausio varianto. Tada, kai pradėjau gilintis į jos tekstą, į kiekvieną jos žodį, supratau, kad joje apžvelgiamas visas žmogaus gyvenimas: nuo mūsų buvimo su Dangiškuoju Tėvu iki išėjimo vėl pas Jį. Ji mums primena, iš

kur mes atėjome, kas mes esame ir kur mes išeisime. Ji stiprina mano liudijimą – kai žinau, kas aš esu, tada galiu džiaugtis, kad turiu didelį potencialą, nes esu ne bet kas, bet Dievo vaikas. Šitos giesmės tekstas man leidžia jausti daugiau saugumo, ramybės, vilties. Kai mąstau apie ją, prisimenu eilutes iš Mozės pirmo skyriaus, kuriose aprašoma ta akimirka, kai Mozė išvydo Dievo akivaizdą ir suprato, kas jis yra iš tikrųjų. Mozėi suvokimas, kad jis Dievo sūnus, padėjo įveikti Šėtoną, manau, kad šios giesmės suvokimas ir mums gali padėti įveikti blogus jausmus, sustiprinti mūsų savo vertės suvokimą, gebėjimą džiaugtis ir norą atskleisti savo potencialą, nes Dievas iš mūsų to tikisi.

Sesuo Svis, Vilniuje tarnaujanti misionierė.

Aš esu Dievo vaikas. Kaip tai šaunu! Nuostabu žinoti, kad mes visi esame Dangiškojo Tėvo vaikai ir kad Jis myli mus ir aktyviai dalyvauja mūsų gyvenimuose. Jei mes skiriame Jam dėmesį, visada savo gyvenime galime jausti Jo įtaką.

Sesuo Svis 1957 m.

Genadijus Motiejūnas, Kauno skyriaus prezidento patarėjas.

Man labiausiai patinka frazė „Dievo vaikas aš“, nes joje telpa viskas, ko

reikia mano sielai dabar, ir amžinos tobulėjimo perspektyvos.

Grażina Stankūnienė, Klaipėdos

skyrius. Giedodama priedainį suprantu, kad ir kokio amžiaus būtume, kartais mums visiems reikia, kad kas nors vestų ir mokytų, reikia, kad kas nors lydėtų, kai ištikus sunkumams vieniems eiti pasidaro per sunku. Užlieja dėkingumas Dangiškajam Tėvui, kad Jam nesvarbus mūsų amžius – mes visuo- met esame Jo vaikai, kuriais Jis nepaliauna rūpintis ir, tobulai žinodamas mūsų poreikius, duoda patį geriausią palydovą ir mokytoją – Šventąją Dvasią.

Grażina 1969 m.

Loreta Jurkuvėnienė, Klaipėdos

skyrius. Mūsų gausios šeimos nariai išsibarstė po visą pasaulį. Vieni gyvena Lietuvoje, kiti Anglijoje, tretį JAV. Dėl šios priežasties mūsų šeimos vakarai vyksta skaiptu. Kai kurie šeimos nariai nekalba lietuviškai, gyvename skirtingu laiku, o dėl gyvenimo tempo kartais tenka giesmę, kuria pradedame savo šeimos vakarą, rinktis visiems susėdus prie monitorių. Kartais tai padaryti būna sunku: vieni nežino žodžių, kiti nemo- ka melodijos ir neturi po ranka giesmyno ar iškyla dar kokia nors kliūtis.

Loreta su mama 1960 m.

Tačiau, kad ir kas nutiktų, visada gelbsti giesmė „Dievo vaikas aš“. Ją visi žino ir mintinai gieda visomis kalbomis. Ji suvienija mus ir pakviečia Dvasią.

Eugenijus Alekna, Klaipėdos skyriaus prezidento I patarėjas.

Giesmė „Dievo vaikas aš“ man padeda pasirinkti, kas teisu. Kai kyla nedorų minčių ir sprendžiu, kaip man pasielgti, mąstau, kad „Dievo vaikas aš“ ir man nedera elgtis nedorai. Tas suvokimas, gautas iš Dievo Dvasios, yra esminis dalykas mano gyvenime. Jis motyvuoja priimti teisingus sprendimus, galvoti, ar aš noriu patikti savo dvasios Tėvui, ar man tai nesvarbu. Tai suprantant gyvena ir auga amžinybės viltis.

Eugenijus 1963 m.

Viktorija Ivaniušina, Vilniaus II skyrius. Mes giedame giesmę „Dievo vaikas aš“ kaskart, kai sūnelis Ainis pradeda ožiuotis. Beveik visada tai suveikia iškart ir vaikas nurimsta.

Šią giesmę giedojome ir per pirmąjį naujagimės Joanos šeimos vakarą. Tai yra viena iš nedaugelio giesmių, kurios žodžius lietuvių kalba mes su Nikolajumi mokame atmintinai. Ši giesmė mums primena, kad mes patys ir mūsų vaikai esame Dievo vaikai ir kad mūsų pagrindinė atsakomybė yra mokyti vaikus amžinųjų tiesų. Mums ypač patinka giesmės priedainis.

Joana per savo pirmąjį šeimos vakarą 2017 m.

Vyresnysis Svisas, Lietuvos apygardos prezidentas. Man labai patinka žodžiai „į žemiškus namus Jo siustas“. Man tai reiškia, kad esame čia žemėje su tikslu. Esame čia ne atsitiktinai. Jei Dievas mus čia siuntė, vadinasi yra kai kas svarbaus, ką Jis nori, kad mes padarytume, ir turi būti būdas, kaip tai sužinoti. Žinau, kad toks būdas yra, ir jį mes galime surasti per Jėzaus Kristaus Evangeliją.

Prezidentas Svisas 1952 m.

Xiaozhong Wang, Klaipėdos skyrius. Kartais gyvenime ar darbe būna sunku, norisi verkti ar pykti. Tokiais momentais sustabdu save ir pasakau, kad nereikia pasiduoti blogiems jausmams, geriau pradėti melstis ar dainuoti. Mėgstu dainuoti įvairias giesmes, bet kartais, apimta emocijų, niekaip negaliu prisiminti giesmės, kurią noriu giedoti, žodžių. Tačiau dar nebuvo nė karto, kad užmirščiau giesmės „Dievo vaikas aš“ žodžius. Juos prisimenu visada, kad ir kaip stipriai užvaldytų emocijos. Tai man kelia nuostabą ir ši giesmė yra mano širdies giesmė.

Kęstutis Stankūnas, Klaipėdos skyriaus prezidentas. Giesmynuose prie giesmės „Dievo vaikas aš“ yra nuoroda į Psalmyno eilutę: „Esate dievai, – aš sakiau, – jūs visi Aukščiausiojo sūnūs“ (Psalmyno 82:6). Man ši Raštų eilutė padeda geriau suprasti, kad būdamas Dievo vaikas aš turiu atsakomybių: negaliu elgtis vadovaudamasis vien savo norais ir įgeidžiais, bet savo jėgas ir laiką turiu paskirti tam, kad suprasčiau „Jo žodžius“ ir išmokčiau „Jo klausyt“.
■

Kęstutis 1977 m.